

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2347/2021
30.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Цветковић, адвокат из ..., против туженог Апотеке „Београд“ из Београда, кога заступа Веселин Андријанић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3247/20 од 04.03.2021. године, у седници већа одржаној 30.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3247/20 од 04.03.2021. године, у ставу другом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 222/16 од 01.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле – противтужене и обавезан тужени – противтужилац да на име накнаде материјалне штете због мање исплаћене зараде у периоду од августа 2007. године до децембра 2009. године исплати 4.087.136,35 динара, са законском затезном каматом почев од 31.08.2019. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог – противтужиоца, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба 9. Анекса уговора о раду број .. од 01.11.2005. године, закљученог између туженог – противтужиоца и тужиле – противтужене, као противправна принудним прописима, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се утврди да је ништава одредба 9. Уговора о раду број .. од 21.03.2007. године, закљученог између туженог – противтужиоца и тужиле – противтужене, као противна принудним прописима, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиљи – противтуженој накнади

трошкове парничног поступка у износу од 687.235,00 динара, са законском затезном каматом од извршења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3247/20 од 04.03.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става један изреке, којим је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете због мање исплаћене зараде у периоду од августа 2007. године до децембра 2009. године, исплати износ од 721.922,31 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом од 31.08.2019. године до исплате, као и да тужиљи исплати износ од 1.174.059,30 динара на име камате у ставу два и три изреке и жалба туженог у том делу се одбија као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става један изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се обавеже тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете због мање исплаћене зараде у периоду од августа 2007. године до децембра 2009. године, исплати на име главног дуга преко износа од 721.922,31 динара, а до износа од 1.615.248,81 динара, износ од 893.326,50 динара, са законском затезном каматом од 31.08.2019. године до исплате; да се обавеже тужени да тужиљи исплати на име камате преко износа од 1.174.059,30 динара, а до износа од 2.471.887,54 динара, износ од 1.297.828,24 динара и да се обавеже тужени да тужиљи за износ обрачунате камате од 2.471.887,54 динара исплати законску затезну камату од 31.08.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке, потврђено је решење о накнади парничних трошкова садржано у ставу четвртм изреке првостепене пресуде за износ од 526.280,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате и у том делу је жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о накнади парничних трошкова садржано у ставу четвртм изреке првостепене пресуде у преосталом делу и одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду парничних трошкова преко износа од 526.280,00 динара до износа од 687.235,00 динара за износ од 160.955,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиља због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и нашао да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог у периоду од 2004. године до 2009. године, на основу закључених уговора о

раду и анекса уговора о раду. Тужила је засновала радни однос Уговором о раду број .. од 08.09.2004. године, на месту ... за сектор ..., а чланом 9. за обрачун зараде био је утврђен коефицијент од 23,16. Анексом наведеног уговора од 01.11.2005. године измењен је члан 9. тако што је за обрачун зараде био утврђен коефицијент од 37,05. Тужила је затим закључила Уговор о раду број .. од 21.03.2007. године, за радно место ... за ... послове, са коефицијентом за обрачун зараде од 39,05 и Уговор о раду број .. од 09.08.2007. године, за радно место ... за ... послове са коефицијентом 29,26. Након тога, тужила је закључила Уговор о раду број .. од 18.02.2008. године, за радно место ... за ... послове са коефицијентом 19,52, а Анексом овог уговора број .. од 31.10.2008. године, тужила је премештена на радно место ... у сектору за ... са коефицијентом 18,70, који је трајао до 25.12.2009. године, када је тужила споразумно раскинула радни однос са туженим. Правноснажном пресудом од 20.01.2017. године утврђена је ништавост Уговора о раду број .. од 09.08.2007. године и Уговора о раду број .. од 06.02.2008. године. Ништавост Анекса уговора о раду број .. од 03.10.2008. године није утврђена. Тужила у овом поступку потражује разлику између исплаћене зараде и зараде која би тужили била исплаћена применом коефицијента за обрачун зараде у висини од 39,05 на основу Уговора о раду од 21.03.2007. године, а с обзиром на утврђену ништавост касније закључених уговора о раду. Висина потраживања утврђена је на основу налаза вештака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени проузроковао штету тужили закључивањем уговора о раду којима су били утврђени нижи коефицијенти и за које је касније утврђено да су ништави, па је обавезао туженог на накнаду штете у висини утврђеној налазом вештака.

Другостепени суд је након одржане расправе закључио да је правилно тужени обавезан на исплату зараде до пуног износа, према коефицијенту 39,05, у периоду у ком је тужени обрачунавао зараду тужили у мањем износу према коефицијентима из уговора о раду за које је касније утврђено да су ништави. Међутим, преиначио је првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за износ преко потврђеног, сматрајући да је у периоду од новембра 2008. године до децембра 2009. године био на снази Анекс уговора о раду од 31.10.2008. године, чији поништај тужила није тражила и по ком је тужили зарада исплаћена у пуном износу за наведени период.

Неосновано се ревизијом тужиле указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 164. Закона о раду, прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом.

Чланом 154. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету, дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

Имајући у виду наведене норме, послодавац може незаконитом одлуком и радњама које прате такву одлуку да запосленом проузрокује материјалну штету. Међутим, да би дошло до накнаде штете потребно је да запослени претрпи штету, као и да постоји кривица послодавца за ту проузроковану штету. У конкретном случају, тужила је Анексом уговора о раду од 31.10.2008. године, премештена на друге послове и утврђен јој је коефицијент 18,70. Поништај наведеног анекса тужила није тражила, тако да није утврђена ни незаконитост у поступању туженог. Супротно наводима ревизије, за период од новембра

2008. године до децембра 2009. године тужилји је зарада обрачуната и исплаћена према утврђеном коефицијенту (из анекса), односно у пуном износу, па је неоснован тужбени захтев за исплату зараде према коефицијенту 39,05 из Уговора о раду од 21.03.2007. године, како је то правилно закључио и другостепени суд. Такође, уколико је тужилја сматрала да је наведени анекс незаконит и да јој је његовим закључењем тужени проузроковао штету, а како поништај истог није тражила у посебном поступку, могла је тужбиеницу као претходно питање да истиче у овом поступку. Из изнетих разлога, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, а правилно побијаном пресудом преиначена првостепена одлука и тужбени захтев одбијен за износ од 893.326,50 динара, као и за разлику обрачунате камате.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Захтев тужилје за накнаду ревизијских трошкова је одбијен, јер по овом правном леку није успела, па је одлучено као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**